

Arrest

nr. 279 771 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PELLENS
Tervurenlaan 2
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PELLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, geboren in de republiek Moldavië op X.

Op 23 mei 2022 dient de verzoekende partij in toepassing van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382) een aanvraag om machtiging tot verblijf in.

Diezelfde dag wordt verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24 mei 2022, met kennisgeving op 30 mei 2022, beslist de bevoegde staatssecretaris tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Mijnheer

naam : F.

voornaam : A.

geboortedatum : X

geboorteplaats: Moldavië

nationaliteit: Moldavië (Rep.)

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend en krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, binnen 30 dagen, om volgende redenen:

Op 23.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 57/30, § 1, van de wet en naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een paspoort van Moldavia dat werd afgeleverd op 15.09.2016 en geldig is tot 15.09.2023, evenals een permanente verblijfskaart voor Oekraïne die werd afgeleverd op 11.03.2020 en geldig is tot 10.03.2030. Daarnaast legde u een document voor dat staat dat u belastingen betaalde in Oekraïne, afgegeven op 04.06.2020.

Artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt dat de lidstaten dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toepassen op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 23.05.2022 door de DVZ gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u geboren bent in 1971 en dat u tot 2013 in uw land van oorsprong (Moldavia) woonde, waar u opgroeide, onderwijs volgde en werkte. Na uw middelbare studies verklaarde u een jaar technische scholing gevolgd te hebben die focuste op het herstellen van gasleidingen aan een technische hogeschool in Kagul. Vervolgens startte u sportwetenschappen aan de universiteit van Chisinau maar deze studie werkte u niet af. U verklaarde de kost verdiend te hebben in Moldavia met het herstellen van gasleidingen in Moldavia tussen 1993 en 1996, om vervolgens een paar jaar tewerkgesteld te zijn in de horeca tussen 2002 en 2012. U stichtte er aanvankelijk een gezin met A. L. (verklaard, Moldavië, °14.02.1972). Jullie kregen namelijk samen een zoon in 1995, F. A. (17.02.1995). U verklaarde niet gehuwd te zijn met mevrouw L. en zij zou kort na de geboorte met jullie zoon naar Turkije verhuisd zijn. Jullie zouden nauwelijks contact onderhouden op heden. Volgens uw relaas zou u naar Oekraïne gegaan zijn voor de studies van uw zoon, maar er werden geen documenten voorgelegd die staven dat u sedert 2013 in Oekraïne zou zijn, noch is het onduidelijk wanneer uw zoon dan terugkeerde naar Turkije om bij zijn moeder te zijn. U lichtte toe uw permanente verblijfskaart van Oekraïne ontvangen te hebben op basis van uw zus die volgens uw verklaring reeds sinds 1987 in Oekraïne woonde en er de nationaliteit verwierf aan de hand van haar huwelijk met een Oekraïense onderdaan. Op dit moment stelde u dat zij gevlucht is naar Zwitserland. In Oekraïne verklaarde u aanvankelijk gewerkt te hebben in de horeca, om vervolgens diverse jobs uit te voeren zoals taxichauffeur en chauffeur voor leveringen van goederen aan winkels. Uw beide ouders zijn overleden in respectievelijk 1999 en 2013. Voorts verklaarde u nog vaak te zijn teruggekeerd naar Moldavië sinds 2013: u schatte zo'n 3 a 4 keer per jaar, soms zelfs meerdere keren per maand. Volgens uw verklaring was dit afhankelijk van hoeveel documenten u nodig had

aangezien al uw documenten zich in Moldavia bevonden. Voorts zou u aan het begin van de oorlog nog drie gezinnen geholpen hebben om naar Moldavia te gaan en er gebleven zijn tot zij verder gingen. U was er meer bepaald in maart en april telkens ongeveer een week. Wat betreft de documenten lichtte u toe dat het hoofdzakelijk ging om documenten van uw zoon die in Moldavia naar school was gegaan en om die te laten overzetten naar Oekraïense normen om daar zijn studies verder te zetten, en documenten in verband met uw aanvraag voor de Oekraïense nationaliteit. Naast uw documenten in orde brengen sprak u ook vaak of met vrienden en bezocht u het graf van uw ouders, verklaarde u. U verklaarde niet gehuwd te zijn, geen partner te hebben en een zoon te hebben die zich bij zijn biologische moeder bevindt in Turkije. Volgens uw relaas zou u geopteerd hebben om naar België te komen omdat u hier vrienden heeft. U gaf geen redenen op waarom het voor u onmogelijk is om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, noch legde u bewijzen voor die dit zouden kunnen staven.

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen enkel element aanhaalde die een veilige terugkeer in de weg zou staan. U verklaarde voorts talrijke malen teruggekeerd te zijn naar Moldavia, tot zelfs drie a vier keer per jaar en meer, elementen die verder onderstrepen dat het mogelijk is voor u om veilig terug te keren naar uw land van oorsprong.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het niet mogelijk is in veilige omstandigheden terug te keren naar Moldavia

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong (Moldavia), wijzen we er op dat u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht in Moldavia. U bent een volwassen man van 51 jaar oud die tot 42-jarige leeftijd in Moldavia woonde. U groeide er op, beheerst de officiële landstaal, genoot er tot hoger onderwijs en heeft er nog steeds vriendschappelijke en culturele banden. Bovendien heeft u er talloze jaren werkervaring in het herstellen van gasleidingen en in de horeca. U keerde op zeer regelmatige basis terug om er documenten in orde te brengen en te laten vertalen, vrienden te ontmoeten en het graf van uw ouders te bezoeken. U stelde in 2013 naar Oekraïne gegaan te zijn om uw zoon er te laten studeren, maar legde hiervan geen enkele bewijzen voor. Wat uw gezinsleven in Oekraïne betreft, stelde u dat u ongehuwd bent en geen partner hebt en dat uw zoon zich bij zijn biologische moeder in Turkije bevindt. Rekening houdend met het feit dat niemand van uw kerngezin uw vervoegde in België, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg staat een terugkeer naar uw land van oorsprong niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Gelet op bovenstaande elementen kan vastgesteld worden dat u nog steeds een sterke band heeft met uw land van oorsprong (Moldavië) die u in staat stelt op duurzame wijze terug te keren: u hebt daar onderwijs genoten en vele jaren gewerkt, beheerst de officiële landstaal en heeft daar nog sterke vriendschappelijke en culturele banden. U keerde bovendien nog op zeer regelmatige basis terug naar Moldavia, zelfs tot maart en april van dit jaar en voorheen minstens drie tot vier keer per jaar. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Moldavië te hervestigen.

Bovenstaande vaststellingen in rekening genomen, maakt u in het kader van deze aanvraag niet op het eerste zicht aannemelijk dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong zoals bedoeld in artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382

In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing. In toepassing van artikel 74/13 van de wet wordt bij het nemen van deze beslissing tot verwijdering rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en uw gezondheidstoestand. Zoals reeds aangehaald bent u een volwassen man die het grootste deel van zijn leven in uw land van oorsprong (Moldavia) heeft doorgebracht. U volgde er onderwijs, beheerst de officiële landstaal, werkte er diverse jaren en heeft er nog steeds sterke culturele relaties. Tot slot, wat uw gezondheidstoestand betreft, merken we op dat u geen gewag maakte van medische elementen die u zouden belemmeren te reizen of naar uw land van oorsprong terug te keren. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

“artikel 62 van de Verblijfswet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn 2001/55/EG.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 62 van de Verblijfswet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

De middelen hangen samen derwijze dat deze gezamenlijk behandeld worden.

De middelen worden als volgt toegelicht:

“De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor een of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.”

Artikel 5 Richtlijn 2001/55/EG (hierna: de Richtlijn):

“1. De massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen op voorstel van de Commissie, die tevens elk verzoek van een lidstaat om de Raad een voorstel voor te leggen, onderzoekt. 1.4”

Artikel 2 Uitvoeringsbesluit 2022/382:

“Artikel 2 De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die voor 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren. 1.4”

Artikel 8 EVRM:

“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch wel/zijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

"Artikel 7 - De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Ter motivering van dit verzoekschrift meent verzoeker onderstaande middelen te kunnen inroepen:

3.2.1 Eerste middel

Eerste middel — Schending van artikel 62 van de Verblijfswet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn 2001/55/EG.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelt dat Verzoeker in veilige en duurzame omstandigheden kan terugkeren naar het land van oorsprong, zijnde Moldavië in dit geval.

Verzoeker meent dat de DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Verblijfswet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van de zorgvuldigheidsplicht, heeft geschonden, dit in combinatie met artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn.

De motiveringsverplichting vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

"De materiele motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiele motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiele motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen." (eigen onderlijning)

De door verweerder opgegeven motieven zijn niet afdoende en dragen duidelijk niet de bestreden beslissing, zodoende dat het beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiele beslissing inhoudt wordt geschonden.

In wat volgt zal respectievelijk worden uiteengezet dat de DVZ haar beslissing immers onvoldoende en verkeerdelijk motiveert door te stellen dat de aangebrachte elementen en documenten niet voldoende aantonen dat (3.2.1.1) Verzoeker in niet veilige omstandigheden kan terugkeren naar het land of regio van oorsprong, en (3.2.1.2) Verzoeker niet in duurzame omstandigheden kan terugkeren naar het land of regio van oorsprong.

3.2.1.1 Eerste middel, eerste onderdeel: Verzoeker zou in veilige omstandigheden kunnen terugkeren naar land van oorsprong — onvoldoende en foutief gemotiveerd

De DVZ stelt het volgende:

"Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen enkel element aanhaalde die een veilige terugkeer in de weg zou staan. U verklaarde voorts talrijke malen teruggekeerd te zijn naar Moldavië, tot zelfs drie a vier keer per jaar en meer, elementen die verder onderstrepen dat het mogelijk is voor u om veilig terug te keren naar uw land van oorsprong."

Verzoeker zou niet op voldoende wijze hebben aangetoond dat het niet mogelijk is om in veilige omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Verzoeker bracht echter aan dat hij Moldavische onderdaan is, en bijgevolg zou dienen terug te keren naar Moldavië, en de stad waar hij destijds woonde (Vulcanesti). Het behoeft in se geen bijkomende uitleg dat deze terugkeer niet in veilige omstandigheden zou verlopen.

De operationele richtsnoeren uitgevaardigd door de Europese Unie teneinde het Uitvoeringsbesluit 2022/382 uit te leggen 2 stellen:

*"In dit verband kan het onvermogen om "in veilige omstandigheden terug te keren" bijvoorbeeld voortvloeien uit een duidelijk risico voor de veiligheid van de betrokkene, situaties van gewapend conflict of endemisch geweld, gedocumenteerde risico's op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. [...] Om te bepalen of de terugkeer "in veilige en duurzame omstandigheden" plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong. Ook moet terdege rekening worden gehouden met de bijzondere behoeften van kwetsbare personen en kinderen, met name niet-begeleide minderjarigen en wezen; hierbij moet het belang van het kind vooropstaan."*³

Uit het onderstaande zal duidelijk blijven dat de DVZ de informatie en (begin van) bewijzen aangebracht door Verzoeker niet (voldoende) waardeert en onjuist beoordeelt en dat zij daardoor haar Beslissing onvoldoende en ook onjuist motiveert, onder andere door niet de actuele situatie in acht te nemen. Om deze reden is zij in onredelijkheid tot haar beslissing gekomen.

Door zijn paspoort voor te leggen en aan te geven dat hij onderdaan is van Moldavië, en meer bepaald afkomstig is van de stad Vulcanesti, bracht Verzoeker (begin van) bewijs aan dat hij niet in staat is in veilige omstandigheden terug te keren naar zijn land en regio van oorsprong.

(...)

Het is algemeen geweten dat op dit moment oorlog woedt in Oekraïne. In Stuk 7 wordt een landkaart weergegeven van Oekraïne waarop de bezette gebieden in het rood worden aangeduid.⁴ Verzoeker is gevlucht uit Odessa, dat omringd is door Russische troepen. In het roze is de stad Vulcanesti in Moldavië aangeduid, waar Verzoeker heeft gewoond tot 2013. Zoals kan worden afgeleid uit deze kaart, bevindt deze stad zich slechts op 8 km met de Oekraïense grens. Deze stad bevindt zich in de autonome regio Gagaoezië, waar veel Gagaoeziërs wonen, waarvan over het algemeen wordt gesteld dat ze "gerussificeerd" zijn en dus hoogstwaarschijnlijk pro-Russisch zijn in deze oorlog.⁵ Deze stad, en zelfs Moldavië in het algemeen bevindt zich zeer dicht bij Oekraïne en meer specifiek bij de conflictgebieden.

Ook werd de voorbije maanden door Rusland de intentie uitgesproken om Moldavië binnen te vallen (zie Stuk 9).⁶ Zo zou, op 26 april 2022, waarnemend bevelhebber van het Centraal Militair District van Rusland, R. M., hebben gesteld dat een van de doelen van de hernieuwde oorlog van Rusland in Oekraïne het creëren van een corridor naar de door Rusland gesteunde separatistische enclave Trans-Dnjestrië (Transnistrië) in Moldavië was - een stukje land tussen Moldavië en Oekraïne - om de "onderdrukking van de Russischtalige bevolking" te voorkomen.⁷

De normaal onafhankelijke republiek Transnistrië waarvan sprake, een gebied in Moldavië op de grens met Oekraïne, dichtbij Vulcanesti, wordt nu ook effectief bezet door Russische troepen, meer bepaald als "peacekeepers".⁸ Hier vonden zeer recent ook Russische aanvallen plaats, die grote materiële schade

hebben veroorzaakt (van 25-27 april, op 6 mei en op 5 juni). (Stuk 10)⁹

Aan Moldavië, samen met Oekraïne, werd zeer recent de status van kandidaat-lidstaat bij de EU toegekend (Stuk 11).¹ ° Aan Georgië, en andere Balkanlanden, werd dit vooralsnog geweigerd. Aangezien Oekraïne naar eigen zeggen hier al 30 jaar lang op wacht, is het duidelijk dat de huidige situatie een grote rol speelt in de recente toekenning. Met betrekking tot deze toekenning wordt dan ook in een adem over Oekraïne en Moldavië gezegd dat dit een signaal is naar Poetin toe, alsook een signaal van hoop." Moldavië wordt met andere woorden op een lijn gebracht met Oekraïne, wat er op duidt dat ook de Europese Commissie de huidige situatie in Moldavië in overweging heeft genomen en een mogelijke oorlogsdreiging voelt.

Rekening houdend met het bovenstaande kunnen toch vagen gesteld worden bij "het terugkeren in veilige omstandigheden" naar Moldavië. Het blijkt dat er in dit land al:

- Sprake is van gewapend conflict, namelijk in de regio Transnistria;
- De gemoederen hoog oplopen in de andere regio's van het land;
- Het terugkeren naar de regio waar Verzoeker woonde tot 2013 zou impliceren dat hij gedwongen moet terugkeren naar een gerussificeerde regio.

Uit Stuk 7 blijkt ook dat de inwoners van Moldavië in principe dichter gelokaliseerd zijn bij de oorlogsgebieden in Oekraïne, dan inwoners van bijvoorbeeld het Westen van Oekraïne. Ook om deze reden kan het niet gegarandeerd worden dat Verzoeker in veilige omstandigheden naar zijn land of regio van oorsprong zou kunnen terugkeren. Het zou ook niet logisch zijn, en in strijd met de ratio legis van de Uitvoeringswet, dat inwoners van het Westen van Oekraïne wel onderdak geboden krijgen in België, terwijl inwoners van een buurland van Oekraïne, waar in bepaalde regio's al Russische troepen aanwezig zijn, terug worden gestuurd naar deze regio of dit land;

Bovendien stelt de motivering van de Beslissing van de DVZ stelt het volgende:

"Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we erop dat u geen enkel element aanhaalde die een veilige terugkeer in de weg zou staan. U verklaarde voorts talrijke malen teruggekeerd te zijn naar Moldavië, tot zelfs drie a vier keer per jaar en meer, elementen die verder onderstrepen dat het mogelijk is voor u om veilig terug te keren naar uw land van oorsprong."

In haar motivering van de Beslissing neemt de DVZ de actuele situatie van Moldavië, die hierboven wordt uiteengezet, duidelijk niet in acht.

Bovendien haalt ze aan dat Verzoeker 3 a 4 keer per jaar terugkeerde naar Moldavië en daardoor veilig kan terugkeren. Het dient echter benadrukt te worden dat Verzoeker het duidelijk heeft over de situatie na de oorlogsverklaring van Rusland. Dat Verzoeker 3 a 4 keer per jaar terugkeerde naar Moldavië in de jaren tussen 2013 en 2022 is dus totaal naast de kwestie en kan niet ondersteunen dat Verzoeker veilig zou kunnen terugkeren naar zijn regio of land van oorsprong op dit moment.

Bovendien haalt de DVZ aan dat Verzoeker nog heeft geholpen om vluchtelingen te brengen naar Moldavië.

De beslissing stelt hierover het volgende:

"Voorts zou u aan het begin van de oorlog nog drie gezinnen geholpen hebben om naar Moldavië te gaan en er gebleven zijn tot zij verder gingen. U was er meer bepaald in maart en april telkens ongeveer een week."

Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat het veilig is voor Verzoeker om terug te keren naar Moldavië. In tegendeel zelfs, de tekst stelt duidelijk dat de gezinnen "verder gingen" wat impliceert dat zij niet in Moldavië zijn gebleven. Alle gezinnen die Verzoeker gebracht heeft naar Moldavië, inclusief het zijne (hij en zijn zoon), reisden vervolgens door. Ook dient onderstreept dat de situatie steeds verandert en deze in maart en april niet noodzakelijk dezelfde was als deze in mei en de huidige situatie. Dat de situatie er momenteel niet veilig is wordt hierboven uitgebreid uiteengezet.

Door de wispelturige en onstabiele situatie in Moldavië en Gagaoezië is het zeer moeilijk, niet te zeggen onmogelijk, te voorspellen wanneer dit land effectief in oorlog zou komen. Ook om deze reden kan niet gesteld worden dat het veilig is om terug te keren naar deze regio.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat de DVZ haar weigeringsbeslissing niet afdoende en bij momenten onjuist motiveerde. Zo kan helemaal niet uit de aanvraag en verklaringen van Verzoeker worden afgeleid dat hij kan terugkeren in veilige omstandigheden en nam de DVZ de huidige situatie van het land en de regio niet in acht. Door aan te geven dat Verzoeker onderdaan is van Moldavië, en meer bepaald afkomstig is van de stad Vulcanesti, gaf Verzoeker al aan dat het niet mogelijk is in veilige omstandigheden terug te keren naar zijn land en regio van oorsprong. De DVZ waardeerde dus ook het (begin van bewijs) van Verzoeker niet en beoordeelde dit op onjuiste wijze.

Verzoeker meent om bovengenoemde redenen dat de DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Verblijfswet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, heeft geschonden, dit in combinatie met artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn. De DVZ motiveert haar beslissing immers onvoldoende en verkeerdelijk door te stellen dat Verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet in veilige omstandigheden kan terugkeren. Alle elementen aangebracht door Verzoeker duiden immers op een onveilige situatie in Moldavië, wat DVZ ook uit het (begin van) bewijs aangebracht door Verzoeker kon afleiden.

De Raad dient bijgevolg te concluderen dat de DVZ bij de beoordeling niet altijd is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

3.2.1.2 Eerste middel, tweede onderdeel: Verzoeker zou in duurzame omstandigheden kunnen terugkeren naar land oorsprong — onvoldoende en verkeerdelijk gemotiveerd — aangebrachte elementen onvoldoende en verkeerdelijk beoordeeld

Vooreerst is het zo dat de DVZ veel belang hecht aan het verhoor, maar enkel de elementen die in haar voordeel werken als waar nemen. Dit duidt op een motiveringsgebrek:

De DVZ baseert haar beslissing grotendeels op een verhoor afgenomen door de DVZ op 23 mei 2022. Echter, hiervan wordt geen proces verbaal of dergelijke bijgevoegd bij de beslissing.

In dit verhoor vertelt Verzoeker naar alle waarheid zijn verhaal: welke studies hij volgde in Moldavië, zijn gezinssituatie, zijn beroep in Moldavië, etc. Hij verklaarde te verhuizen naar Oekraïne in 2013 (omwille van de studies van zijn zoon onder andere) en een verblijfsvergunning te krijgen door het burgerschap van zijn zus. Ook stelt hij dat hij na zijn verhuis naar Oekraïne soms nog terugkeerde naar Moldavië, en wel om de volgende redenen: - het ophalen van documenten om een permanente verblijfsvergunning aan te vragen in Oekraïne, - documenten voor de studies van zijn zoon, - het bezoeken van het graf van zijn ouders. Wanneer hij dan in Moldavië was, maakte hij van de gelegenheid gebruik om vrienden te bezoeken. Ook heeft Verzoeker, na het uitbreken van de oorlog, hulp geboden aan vluchtelingen om via Moldavië te vluchten, waardoor hij zich om die reden dan ook in Moldavië bevond. Het is echter zo dat het nooit de bedoeling is geweest om in Moldavië te blijven en alle geholpen vluchtelingen dan ook verder gereisd zijn. Verzoeker besloot om te vluchten naar België.

Hieruit wordt door de DVZ op zeer eenvoudige wijze het volgende afgeleid:

"U groeide er op, beheerst de officiële landstaal, genoot er tot hoger onderwijs en heeft er nog steeds vriendschappelijke en culturele banden. Bovendien heeft u er talloze jaren werkervaring in het herstellen van gasleidingen en in de horeca. U keerde op zeer regelmatige basis terug om er documenten in orde te brengen en te laten vertalen, vrienden te ontmoeten en het graf van uw ouders te bezoeken. U stelde in 2013 naar Oekraïne gegaan te zijn om uw zoon er te laten studeren, maar legde hiervan geen enkele bewijzen voor."

Het is zeer duidelijk dat de DVZ alle informatie die Verzoeker verstrekke, en dat in zijn nadeel werkte, by. het soms terugkeren naar Moldavië, het hebben van vrienden aldaar, de taal te spreken etc. heel gretig als waar aannam. De DVZ maakte hierover zelfs assumpties die Verzoeker op geen enkel moment in de mond heeft genomen (cfr. het hebben van "vriendschappelijke en culturele banden"). Echter, informatie die wel voordelig is voor Verzoeker, namelijk het al sinds 2013 in Oekraïne verblijven, samen met zijn zus, vader en zoon, wijst de DVZ zeer eenvoudig af, omdat daarover geen bewijs zou worden geleverd. Met andere woorden neemt zij alles wat in het nadeel speelt van Verzoeker aan als waar, en alles wat in het voordeel speelt aan als onwaar.

Het is niet duidelijk in welke taal dit verhoor is afgenomen, maar Verzoeker verklaart niet voldoende de vragen te hebben begrepen en het is duidelijk dat hij zich dan ook (onbewust) verkeerdelijk heeft uitgedrukt. Hiervan maakte de DVZ maar al te graag gebruik.

Ook is het zo dat de DVZ op verschillende momenten de zaken verdraait in haar Beslissing, of opzettelijk zo laat uitschijnen. Dit wordt later telkens nog onderstreept. De DVZ beoordeelt met andere woorden niet op correcte wijze de feitelijke gegevens en motiveert daarom onvoldoende, onjuist en/of onzorgvuldig haar Beslissing.

Ten tweede hecht zij onvoldoende belang aan de documenten en informatie verstrekt door Verzoeker, onder andere zijn permanente verblijfsvergunning en bewijs dat hij belastingen betaalt in Oekraïne

Vooreerst dient het onderstreept dat Verzoeker in allerijl Oekraïne is ontvlucht, hij amper een paar kledingstukken heeft kunnen meenemen en dus niet in staat was om alle benodigde documenten mee te nemen. Verzoeker beseftte op dat moment niet dat hij deze documenten zou nodig hebben, en kan nu uiteraard ook niet terugkeren om deze documenten op te halen.

Toch is het zo dat Verzoeker enkele relevante documenten heeft voorgelegd aan de DVZ, waaraan te weinig, of zelfs geen belang is gehecht.

De Richtsnoeren stellen hierover het volgende:

Wil de terugkeer "duurzaam" zijn, dan moet de betrokkene in zijn of haar land of regio van oorsprong actieve rechten kunnen genieten, zodat hij of zij vooruitzichten heeft dat aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal worden voorzien en hij of zij in de samenleving kan integreren. Om te bepalen of de terugkeer "in veilige en duurzame omstandigheden" plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong."

Verzoeker brengt zijn permanente verblijfsvergunning en het feit dat hij belastingen in Oekraïne betaalt aan als bewijsstuk om aan te tonen dat hij niet op duurzame wijze kan terugkeren naar het land en de regio van oorsprong. Bovendien verklaart hij reeds in 2013 verhuisd te zijn naar Oekraïne, dat zijn beide ouders gestorven zijn, dat hij naar Oekraïne is gegaan omwille van zijn zus en de studies van zijn zoon. Momenteel woont zijn zoon bij zijn moeder in Turkije.

Hieruit blijken de volgende zaken:

Verzoeker brengt duidelijk bewijs aan dat hij een permanente verblijfsvergunning heeft van Oekraïne en aldaar belastingen betaalt.

Verzoeker brengt duidelijk bewijs, minstens begin van bewijs, aan dat hij reeds lange tijd in Oekraïne verblijft. Inderdaad, zijn permanente verblijfsvergunning dateert van 2020, maar dit wil duidelijk zeggen dat hij hier zeker al enkele jaren verblijft. Het is immers niet mogelijk om zomaar meteen een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen. Eerst dient een immigratievergunning bekomen te worden die drie maanden geldig is (zijnde Visa D, om naar Oekraïne te reizen), nadien tijdelijke verblijfsvergunningen waarvan een wordt toegevoegd als voorbeeld, als Stuk 512, waarna een permanente verblijfsvergunning kan worden toegekend. Dit proces impliceert dat Verzoeker al zeker lange tijd in Oekraïne vertoeft. De permanente verblijfsvergunning van Verzoeker werd toegekend in 2020 (zie Stuk 6).¹³

Verzoeker stelt dat zijn zoon in 2013 de studies aanvatte in Odessa. De DVZ leek dit te aanvaarden als een geldig argument om aan te tonen dat hij sinds dan in Odessa verbleef, maar Verzoeker bracht hier volgens de DVZ niet voldoende bewijs voor aan. Als Stuk 3 worden hierbij dan ook 2 diploma's gevoegd van de zoon van Verzoeker (met zelfde naam), die duidelijk stellen dat het bachelorsdiploma in 2017 behaald werd. Stuk 12 duidt aan dat dergelijke opleiding, direct na een secundaire opleiding, 3 jaar en 10 maanden in beslag neemt¹⁴, wat impliceert dat deze studies minstens in 2014 zijn aangevat. Door te stellen dat zijn zoon universitaire studies ging aanvangen in Oekraïne, bracht Verzoeker daarmee (begin van) bewijs aan dat hij toch al lange tijd in Oekraïne verblijft. Door het aanbrengen van de diploma's kan bevestigd worden dat hij sinds 2013, minstens 2014 in Oekraïne verblijft.

Verzoeker heeft geen familie meer die woont in Moldavië. Zijn vader en zoon verhuisden destijds in 2013 mee naar Odessa en zijn moeder overleed in 1999. Zijn vader is intussen ook overleden. Zijn zoon woonde bij hem tot de oorlog uitbrak. Dan vluchtten ze samen via Moldavië. De zoon vertrok naar zijn moeder in

Turkije. Aangezien Verzoeker nergens terecht kon, trok hij naar zijn jeugdvriend in België. Dit duidt erop dat Verzoeker geen familiebanden meer heeft in Moldavië.

De DVZ neemt bovenstaande zaken echter niet of beperkt in acht, hecht onvoldoende belang aan documenten en elementen door Verzoeker aangebracht. Bovendien beoordeelt de DVZ de feitelijke gegevens niet op correcte wijze: de DVZ verdraait de verschillende uitspraken van Verzoeker en hecht disproportioneel veel belang aan sommige uitspraken of geeft zij hier een andere betekenis aan:

"Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong (Moldavië), wijzen we er op dat u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht in Moldavië. U bent een volwassen man van 51 jaar oud die tot 42-jarige leeftijd in Moldavië woonde. U groeide er op, beheerst de officiële landstaal, genoot er tot hoger onderwijs en heeft er nog steeds vriendschappelijke en culturele banden. Bovendien heeft u er talloze jaren werkervaring in het herstellen van gasleidingen en in de horeca. U keerde op zeer regelmatige basis terug om er documenten in orde te brengen en te laten vertalen, vrienden te ontmoeten en het graf van uw ouders te bezoeken. U stelde in 2013 naar Oekraïne gegaan te zijn om uw zoon er te laten studeren, maar legde hiervan geen enkele bewijzen voor. Wat uw gezinsleven in Oekraïne betreft, stelde u dat u ongehuwd bent en geen partner hebt en dat uw zoon zich bij zijn biologische moeder in Turkije bevindt.

Rekening houdend met het feit dat niemand van uw kerngezin uw vervoegde in België, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg staat een terugkeer naar uw land van oorsprong niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Gelet op bovenstaande elementen kan vastgesteld worden dat u nog steeds een sterke band heeft met uw land van oorsprong (Moldavië) die u in staat stelt op duurzame wijze terug te keren: u hebt daar onderwijs genoten en vele jaren gewerkt, beheerst de officiële landstaal en heeft daar nog sterke vriendschappelijke en culturele banden. U keerde bovendien nog op zeer regelmatige basis terug naar Moldavië, zelfs tot maart en april van dit jaar en voorheen minstens drie tot vier keer per jaar. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Moldavië te hervestigen."

(...)

De officiële taal in Moldavië is het Moldavisch of het Roemeens (identiek)¹⁵, wat Verzoeker echter maar beperkt beheerst. Omdat Verzoeker is opgegroeid en lange tijd gewoond heeft in Russisch-gezin gebied, is zijn moedertaal het Russisch. Het is dus zo dat Verzoeker niet de officiële taal van Moldavië machtig is. Deze uitspraak van de DVZ is bijgevolg onjuist.

Bovendien heeft Verzoeker inderdaad verklaard op regelmatige basis terug te keren naar Moldavië, voor een paar dagen. Hij woonde helemaal niet ver van zijn geboortestad en had vaak documenten nodig om administratieve redenen, maar bezocht ook vaak het graf van zijn moeder. Toen hij dan toch naar Moldavië terugkeerde, bezocht hij occasioneel een vriend, maar dit was zeker niet de hoofdreden om soms Moldavië te bezoeken, zoals de DVZ wel doet uitschijnen. Ook keerde hij inderdaad in maart en april dit jaar terug naar Moldavië, echter enkel en alleen omwille van de oorlog. Hij redde 3 gezinnen en bracht hen de grens over (wat een zeer moeilijke taak is), en verbleef daar met hen totdat zij klaar waren om verder te reizen. De gezinnen zijn dus geenszins in Moldavië gebleven.

Met andere woorden hecht de DVZ bijzonder veel belang aan het feit dat Verzoeker enkele keren per jaar terugkeerde naar zijn geboorteland, wat uiteraard dateerde van voor de oorlogsverklaring. Na het starten van de oorlog ging hij ook enkele keren, maar niet uit vrije wil, zoals de DVZ echter wel doet uitschijnen.

Dat Verzoeker sterke vriendschappelijke en culturele banden heeft in zijn land van oorsprong is ook van de pot gerukt. Toen Verzoeker zich in Moldavië bevond, maakte hij wel eens van de gelegenheid gebruik om een vriend te bezoeken, echter was er geen sprake van een sterke vriendschappelijke band. Ook is het geenszins duidelijk waarop de notie "sterke culturele band" dan wel gesteund is. Verzoeker groeide op in een autonome regio in Moldavië, Gagaoezië, waarvan het volk gerussificeerd is. Zoals hierboven al vermeld spreekt hij ook de taal niet. Het spreekt voor zich dat Verzoeker niet wil/kan terugkeren naar deze regio, maar ook dat hij totaal vervreemd is van de rest van Moldavië. De DVZ neemt dit helemaal niet mee in haar motivering, en miskent dan ook volledig de verplichting om beslissingen afdoende te motiveren en feitelijke gegevens correct te beoordelen.

Uit het bovenstaande kan worden afgeleid dat Verzoeker geenszins in duurzame omstandigheden kan terugkeren naar zijn land of regio van oorsprong. Verzoeker is de officiële taal van het land niet machtig,

heeft geen culturele banden aldaar, heeft een paar kennissen, geen familiale banden, geen inwon, geen beroep enz. Verzoeker heeft dit op voldoende wijze aangebracht door (begin van) bewijs te verstrekken in de mate van het mogelijke en met inachtneming van de oorlogssituatie die hij in allerijl moest ontvluchten. De DVZ motiveert bijgevolg haar Beslissing niet voldoende en op momenten zelfs foutief, door over te gaan tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel het grondgebied te verlaten.

Verzoeker meent om bovengenoemde redenen dat de DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Verblijfswet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, heeft geschonden, dit in combinatie met artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn. De DVZ motiveert haar beslissing immers niet voldoende en verkeerdelijk door te stellen dat Verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet in duurzame omstandigheden kan terugkeren. Alle elementen aangebracht door Verzoeker duiden immers op een niet-duurzame situatie in Moldavië, wat DVZ ook uit het (begin van) bewijs aangebracht door Verzoeker kon afleiden.

(...)

De Raad dient bijgevolg te concluderen dat de DVZ bij de beoordeling niet altijd is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

3.2.2 Tweede middel

Tweede middel — Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie De DVZ miskent haar motiveringsverplichtingen in samenlezing met het recht op privéleven, door het volgende de stellen in de Beslissing:

"Rekening houdend met het feit dat niemand van uw kerngezin uw vervoegde in België, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg staat een terugkeer naar uw land van oorsprong niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Verzoeker meent echter dat de Beslissing wel een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ("EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voormeld artikel, dat een recht op privéleven vastlegt dat slechts in uitzonderlijke omstandigheden mag worden verbroken, bepaalt dat:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Verzoeker stelt dat de elementen zoals aangebracht in het eerste middel, ook een inbreuk maken op zijn privéleven.

Artikel 8 EVRM heeft immers niet enkel betrekking op een inbreuk in het gezinsleven van de betrokkene, maar ook het privéleven dient gevrijwaard te worden.¹⁶De Verzoeker heeft niet voldoende kennis van de taal, gewoontes en cultuur in Moldavië, zodat hij daar zou kunnen leven. Bovendien zou hij zich in een onveilige situatie bevinden. Dit werd al uiteengezet in het eerste middel en er wordt hiervoor ook naar de relevante passages aldaar verwezen.

Het geven als motivering dat "rekening houdend met het feit dat niemand van uw kerngezin u vervoegde in België, is er geen sprake van schending van artikel 8 EVRM" is daarom flagrant fout, wat duidt op een gebrek in motivering. Verzoeker kan immers perfect genieten van bescherming van artikel 8 EVRM, aangezien iedereen recht heeft op een privéleven.

(...)

Verzoeker meent om bovengenoemde redenen dat de DVZ de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer bepaald de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 Verblijfswet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht, heeft geschonden, dit in combinatie met artikel 2.2 Uitvoeringsbesluit en artikel 5 Richtlijn. De DVZ motiveert haar beslissing immers niet voldoende en verkeerdelijk door te stellen dat er geen schending is van artikel 8 EVRM omdat er geen gezinsleden Verzoeker vervoegden in België. De Raad dient bijgevolg te concluderen dat de DVZ bij de beoordeling niet altijd is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De bestuurde moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geven de bestreden beslissingen de juridische grondslag weer:

- Wat de eerste bestreden beslissing betreft: artikel 57/29, §1 en artikel 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382. De eerste bestreden beslissing legt feitelijk uit waarom zij meent dat de verzoekende partij in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden naar het herkomstland (Moldavië) terug te keren;
- Wat de tweede bestreden beslissing betreft wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en onderzoekt de bestreden beslissing de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissingen kent en begrijpt zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3. Uit de middelen blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert derwijze dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van deze beginselen van behoorlijk bestuur treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, of de beoordeling correct is en een bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is genomen.

2.4. Beide beginselen worden vooreerst onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en van de artikelen 57/29 en 59/30 van de Vreemdelingenwet, op

grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

De relevante bepalingen van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 luiden als volgt:

“Artikel 2 De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

(...)” (eigen onderlijning)

De richtlijn 2001/55/EG is omgezet in Belgisch recht in de artikelen 57/29 en verder van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lid-Staten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Artikel 57/30, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

2.5. Het begrip “een terugkeer naar het land of de regio van oorsprong in veilige en duurzame omstandigheden” is niet gedefinieerd in de richtlijn 2001/55/EG of in het Uitvoeringsbesluit 2022/382, dat het volgens de Commissie – in de Mededeling van de Commissie van 21 maart 2022 over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 – gaat om een in de richtlijn opgenomen begrip *sui generis*. In voormelde mededeling als antwoord op de vraag “Wat wordt bedoeld met “niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren” in artikel 2, leden 2 en 3, van het besluit van de Raad?” wordt gelezen:

“De verwijzing naar het onvermogen om in veilige en duurzame omstandigheden naar het land of de regio van oorsprong terug te keren, moet worden gelezen in het licht van artikel 2, punt c), van Richtlijn 2001/55/EG, dat specifiek verwijst naar situaties van gewapend conflict of inheems geweld en een ernstig risico van systematische of algemene schendingen van de mensenrechten in het land van oorsprong(...) In dit verband kan het onvermogen om “in veilige omstandigheden terug te keren” bijvoorbeeld voortvloeien uit een duidelijk risico voor de veiligheid van de betrokkene, situaties van gewapend conflict of endemisch geweld, gedocumenteerde risico’s op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Wil de terugkeer “duurzaam” zijn, dan moet de betrokkene in zijn of haar land of regio van oorsprong actieve rechten kunnen genieten, zodat hij of zij vooruitzichten heeft dat aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal worden voorzien en hij of zij in de samenleving kan integreren. Om te bepalen of de terugkeer “in veilige en duurzame omstandigheden” plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong.”

Aldus wordt toegelicht dat “de veiligheid” betrekking heeft op onder meer situaties van gewapend conflict. De “duurzame” terugkeer moet mogelijk zijn, wat betekent dat de verzoekende partij in Moldavië, herkomstland, actieve rechten moet kunnen genieten om een vooruitzicht te hebben om in de basisbehoeften te voorzien en dat integratie in het herkomstland mogelijk is.

2.6. De verzoekende partij betwist het oordeel dat zij geacht wordt “in veilige en duurzame omstandigheden” te kunnen terugkeren naar Moldavië. Zij stelt dat dit inhoudt dat zij moet kunnen terugkeren naar de stad waar zij destijds woonde, Vulcanesti in de regio Gagaoezië in Moldavië, wat onveilig is omdat deze stad zich op 8 km van de Oekraïense grens bevindt. De inwoners van de regio Gagaoezië zijn “gerussificeerd” en één van de doelen van de door Rusland hernieuwde oorlog is het creëren van een corridor in dat gebied naar Transnistrië. Transnistrië wordt thans effectief bezet door Rusland. Dit is vlakbij de stad waar de verzoekende partij tot in 2013 verbleef. Verzoeker verwijst naar stukken 7, 9, 10 en 11, die hij toevoegt aan het verzoekschrift ter staving hiervan. Aldus is er een gewapend conflict in Transnistrië, lopen de gemoederen hoog op in Moldavië en terugkeer naar de regio waar de verzoekende partij woonde betekent terugkeer naar een gerussificeerde regio. Geografisch is Moldavië dichter bij de oorlogsgebieden gelokaliseerd dan het westen van Oekraïne. Het is in strijd met de *ratio legis* van de wet dat inwoners uit het westen van Oekraïne wel bescherming ontvangen en inwoners uit Moldavië niet.

2.7. De redenering onder punt 2.6. kan niet gevolgd worden. Los van een eventuele gevaarlijke situatie hierin omschreven voert de verzoekende partij geen enkel element aan waaruit kan afgeleid worden dat zij zich niet elders, buiten de opgesomde regio, kan vestigen in Moldavië. De bestreden beslissing houdt niet in dat de verzoekende partij terug moet keren naar de regio waar zij in het verleden woonde.

De bestreden beslissing haalt correct volgende motieven aan:

“Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u geboren bent in 1971 en dat u tot 2013 in uw land van oorsprong (Moldavia) woonde, waar u opgroeide, onderwijs volgde en werkte. Na uw middelbare studies verklaarde u een jaar technische scholing gevolgd te hebben die focuste op het herstellen van gasleidingen aan een technische hogeschool in Kagul. Vervolgens startte u sportwetenschappen aan de universiteit van Chisinau maar deze studie werkte u niet af. U verklaarde de kost verdiend te hebben in Moldavia met het herstellen van gasleidingen in Moldavia tussen 1993 en 1996, om vervolgens een paar jaar tewerkgesteld

te zijn in de horeca tussen 2002 en 2012. U stichtte er aanvankelijk een gezin met A. L. (verklaard, Moldavië, °14.02.1972). Jullie kregen namelijk samen een zoon in 1995, F. A. (17.02.1995). U verklaarde niet gehuwd te zijn met mevrouw L. en zij zou kort na de geboorte met jullie zoon naar Turkije verhuisd zijn. Jullie zouden nauwelijks contact onderhouden op heden. Volgens uw relaas zou u naar Oekraïne gegaan zijn voor de studies van uw zoon, maar er werden geen documenten voorgelegd die staven dat u sedert 2013 in Oekraïne zou zijn, noch is het onduidelijk wanneer uw zoon dan terugkeerde naar Turkije om bij zijn moeder te zijn. U lichtte toe uw permanente verblijfskaart van Oekraïne ontvangen te hebben op basis van uw zus die volgens uw verklaring reeds sinds 1987 in Oekraïne woonde en er de nationaliteit verwierf aan de hand van haar huwelijk met een Oekraïense onderdaan. Op dit moment stelde u dat zij gevlucht is naar Zwitserland. In Oekraïne verklaarde u aanvankelijk gewerkt te hebben in de horeca, om vervolgens diverse jobs uit te voeren zoals taxichauffeur en chauffeur voor leveringen van goederen aan winkels. Uw beide ouders zijn overleden in respectievelijk 1999 en 2013. Voorts verklaarde u nog vaak te zijn teruggekeerd naar Moldavië sinds 2013: u schatte zo'n 3 a 4 keer per jaar, soms zelfs meerdere keren per maand. Volgens uw verklaring was dit afhankelijk van hoeveel documenten u nodig had aangezien al uw documenten zich in Moldavië bevonden. Voorts zou u aan het begin van de oorlog nog drie gezinnen geholpen hebben om naar Moldavië te gaan en er gebleven zijn tot zij verder gingen. U was er meer bepaald in maart en april telkens ongeveer een week. Wat betreft de documenten lichtte u toe dat het hoofdzakelijk ging om documenten van uw zoon die in Moldavië naar school was gegaan en om die te laten overzetten naar Oekraïense normen om daar zijn studies verder te zetten, en documenten in verband met uw aanvraag voor de Oekraïense nationaliteit. Naast uw documenten in orde brengen sprak u ook vaak of met vrienden en bezocht u het graf van uw ouders, verklaarde u. U verklaarde niet gehuwd te zijn, geen partner te hebben en een zoon te hebben die zich bij zijn biologische moeder bevindt in Turkije. Volgens uw relaas zou u geopteerd hebben om naar België te komen omdat u hier vrienden heeft. U gaf geen redenen op waarom het voor u onmogelijk is om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, noch legde u bewijzen voor die dit zouden kunnen staven.”

Waar de verzoekende partij thans wel gewag maakt van risico's in een deel van Moldavië, houdt zij niet voor dat deze risico's zich uitstrekken over gans het land. Het staat de verzoekende partij vrij terug te keren naar regio's in Moldavië waar zij niet over rept. De bestreden beslissingen houden niet in dat enkel de situatie van de vroegere woonplaats van de verzoekende partij in Moldavië in acht moet worden genomen. Dit onderdeel mist grond.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissingen de situatie in Moldavië niet onder de loep hebben genomen.

Zoals in de bestreden beslissing weergegeven, gaf de verzoekende partij zelf aan elk jaar 3 à 4 keer terug te keren naar Moldavië waarvan zij de nationaliteit heeft, zij Moldavisch kent en Moldavische studies heeft gevolgd en zij geholpen heeft om andere Oekraïners naar Moldavië te brengen onmiddellijk na het ontstaan van de oorlog.

De Raad herinnert er aan dat in de Mededeling van de Commissie van 21 maart 2022 ook wordt gemeld dat *“Om te bepalen of de terugkeer “in veilige en duurzame omstandigheden” plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong.”*

Er kan geen bewijs gevonden worden dat de verzoekende partij niet veilig kan terugkeren naar het herkomstland, temeer ten overvloede het algemeen bekend is dat Moldavië tal van gevluchte Oekraïners herbergt.

Voorst stipt de verwerende partij correct aan in haar nota met opmerkingen dat niet van haar verwacht kan worden dat zij rekening houdt met eventuele toekomstige handelingen in het conflict Rusland-Oekraïne. De verwerende partij kan niet uitgaan van hypothetische gebeurtenissen.

De Raad wijst erop dat indien de verzoekende partij kan aantonen dat de situatie in haar herkomstland onveilig is, zij steeds een verzoek om internationale bescherming kan indienen.

2.8. De bestreden beslissingen moeten ook beoordeeld worden vanuit het aspect “duurzame” terugkeer wat de verzoekende partij voorhoudt.

In dat kader verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissingen enkel de elementen in acht te nemen die in het nadeel van de verzoekende partij spelen en niet de elementen die voor haar machtiging om verblijf pleiten.

De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten dat deze rekening houdt met het volgende:

- De verzoekende partij verklaarde jaarlijks regelmatig terug te keren naar Moldavië (drie à vier keer per jaar, zelfs soms meerdere keren per maand), alwaar zij tot 2013 woonde, studeerde en werkte;
- De zoon en de moeder van de zoon van de verzoekende partij wonen in Turkije;
- De zus van verzoekende partij woonde in Oekraïne en is naar Zwitserland gevlucht;
- De verzoekende partij verklaarde dat zij vrij in Moldavië kan verblijven maar geen woonst of werk heeft;
- De verzoekende partij heeft de Moldavische nationaliteit en is in het bezit van een permanente verblijfskaart van Oekraïne.

Uit deze elementen, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij nog banden heeft met het herkomstland, wat ook blijkt uit het gegeven dat zij drie Oekraïense gezinnen geholpen heeft om naar Moldavië te vluchten.

De bestreden beslissing(en) kon dan ook op kennelijk redelijke wijze stellen:

“Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong (Moldavia), wijzen we er op dat u het grootste deel van uw leven heeft doorgebracht in Moldavia. U bent een volwassen man van 51 jaar oud die tot 42-jarige leeftijd in Moldavia woonde. U groeide er op, beheerst de officiële landstaal, genoot er tot hoger onderwijs en heeft er nog steeds vriendschappelijke en culturele banden. Bovendien heeft u er talloze jaren werkervaring in het herstellen van gasleidingen en in de horeca. U keerde op zeer regelmatige basis terug om er documenten in orde te brengen en te laten vertalen, vrienden te ontmoeten en het graf van uw ouders te bezoeken. U stelde in 2013 naar Oekraïne gegaan te zijn om uw zoon er te laten studeren, maar legde hiervan geen enkele bewijzen voor. Wat uw gezinsleven in Oekraïne betreft, stelde u dat u ongehuwd bent en geen partner hebt en dat uw zoon zich bij zijn biologische moeder in Turkije bevindt. Rekening houdend met het feit dat niemand van uw kerngezin uw vervoegde in België, is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg staat een terugkeer naar uw land van oorsprong niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Gelet op bovenstaande elementen kan vastgesteld worden dat u nog steeds een sterke band heeft met uw land van oorsprong (Moldavië) die u in staat stelt op duurzame wijze terug te keren: u hebt daar onderwijs genoten en vele jaren gewerkt, beheerst de officiële landstaal en heeft daar nog sterke vriendschappelijke en culturele banden. U keerde bovendien nog op zeer regelmatige basis terug naar Moldavia, zelfs tot maart en april van dit jaar en voorheen minstens drie tot vier keer per jaar. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Moldavië te hervestigen.”

Voorts houdt de verzoekende partij verkeerd voor dat zij nooit stelde nog vrienden te hebben in Moldavië. Immers op de vraag *“Heeft u nog familie of vrienden in Moldavië waar u contact mee heeft?”*, antwoordt de verzoekende partij: *“Ja, sommige ken ik van op school, sommigen van op mijn vorig werk daar. Ik heb nog af en toe contact mee via sociale media. Familie heb ik er niet meer”*

De verzoekende partij verklaarde ook dat zij niet alleen voor documenten naar Moldavië ging (voor de oorlog) maar dat zij de graven van haar ouders ging bezoeken en *“sprak af met vrienden”*.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij geen gewag maakte van het hebben van vrienden in het herkomstland. Wel vindt de Raad geen aanwijzingen dat de verzoekende partij nog culturele banden heeft met het herkomstland, maar dit element is ondergeschikt in het licht van de overige door de verzoekende partij aangehaalde elementen.

Voorst kan niet in de bestreden beslissing gevonden worden dat deze stelt dat de verzoekende partij niet aantoonde sedert 2013 in Oekraïne te wonen. De bestreden beslissing erkent de permanente Oekraïense verblijfskaart van de verzoekende partij. De bestreden beslissing stelt wel de studies van de zoon van de verzoekende partij in Oekraïne in vraag omdat tijdens het gehoor de verzoekende partij geen bewijs van de studies van diens zoon had, thans overigens evenmin bijgebracht (het diploma draagt de naam van de

van de zoon van de verzoekende partij die dezelfde naam heeft als de verzoekende partij en het document stelt niets over de geboortedatum en heeft geen foto en het diploma werd uitgereikt in 2019). Sowieso is dit element niet meer relevant omdat de verzoekende partij ook verklaarde dat haar zoon daar slechts “kort” studeerde en thans bij zijn moeder in Turkije verblijft. De bestreden beslissing kon aldus correct vaststellen dat niemand van het “*kerngezin*” van de verzoekende partij in Oekraïne verbleef.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij het Moldavisch slechts beperkt beheerst, is dit niet geloofwaardig: de verzoekende partij is geboren in 1971 en heeft tot 2013 in het herkomstland gewoond.

Voorst wijst de Raad erop dat het niet kennelijk onredelijk is af te leiden dat de verzoekende partij nog sterke vriendschappen heeft in Moldavië: de verzoekende partij stelt dat het contact met haar vrienden in Moldavië dateert van haar schoolgaan of haar werk in Moldavië, dat dateert van voor 2013, en dus jaren bestaat. De bewering dat de verzoekende partij niet de officiële taal spreekt van Moldavië, is niet aangetoond. Haar moeder kende de Moldavische nationaliteit en de verzoekende partij is geboren in Moldavië waar zij tot 2013 verbleef. De Raad merkt overigens op dat de verzoekende partij blijkbaar ook het Russisch beheerst omdat het gehoor is afgenomen in de Russische taal en zij geen opmerking heeft gemaakt over het verloop van het gehoor. Haar vader kende de Russische nationaliteit maar er wordt ook vermeld dat hij de Oekraïense nationaliteit heeft. Beide ouders zijn overleden. Het ontbreken van culturele banden en aanwezige familieleden in het herkomstland toont geenszins aan dat de verzoekende partij aldaar geen banden heeft. Voorts is het niet kennelijk onredelijk te stellen dat: *“De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Moldavië te hervestigen.”*

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat niet aangetoond is dat de verzoekende partij niet veilig en duurzaam kan terugkeren naar het herkomstland. Wat deze motieven betreft, beperkt de verzoekende partij in wezen zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling, gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.9. Uit het voorgaande dient de Raad te besluiten dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 2.2. van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG niet aannemelijk maakt.

2.10. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) bevat rechten die overeenstemmen met deze gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en moet dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte toegekend worden als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij zich niet beroept op een schending van het gezinsleven. Dit is ook logisch nu de verzoekende partij geen familie in België heeft.

2.11. De verzoekende partij voert aan dat artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest geschonden zijn omdat haar privéleven geschonden is. Met verwijzing naar de voorafgaande onderdelen van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat zij in Moldavië niet voldoende kennis van de taal, gewoontes en cultuur heeft. De verzoekende partij meent dat al de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn omdat de bestreden beslissing afweegt dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM omdat niemand van het kerngezin van de verzoekende partij zich vervoegt heeft bij de verzoekende partij in België. De verzoekende partij beschouwt dit als een gebrek in de motivering.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar het gevoerde onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door de verwerende partij.

Wat de schending van het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in België registreerde op 23 mei 2022 en onder meer in april 2022 nog één week in Moldavië verbleef. Dit heeft tot gevolg dat de verzoekende partij slechts een zeer kort verblijf in België heeft. De bestreden beslissing is al op 24 mei 2022 genomen.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Dergelijke uiteenzetting ontbreekt nu de verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar het ontbreken van banden in Moldavië, waarvan hoger al werd aangetoond dat deze een terugkeer niet verhinderen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een Belgisch door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven heeft. Zij reikt geen elementen aan.

De verzoekende partij maakt nergens gewag van sociale relaties en/of een integratie in de Belgische samenleving in hare hoofde. Zij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel, waarbij de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten, een inmenging zou inhouden op haar privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn enerzijds van een verbreking van de familiale banden en anderzijds van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Voorts blijkt niet dat haar banden met Moldavië betekenisloos zijn. Dienaangaande verwijst de Raad opnieuw naar de Mededeling van de Commissie (hoger vernoemd), die stelt: *"In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong."*

De schending van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.12. De beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing(en) kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN